

Αξιότιμε κύριε Πρωθυπουργέ,

Είναι ο φόβος των συνανθρώπων μας, η άγνοια και η στάση τους απέναντι σε όσους ζούμε με HIV που με κρατούν σήμερα μακριά σας. Αυτό δε με σταματά να σας μιλήσω όμως για μένα.

Έχω ζήσει πολύ σκληρές καταστάσεις. Κι όμως κατάφερα να ορθοποδήσω. Κι αυτό επειδή το θέλησα εγώ, αλλά κι επειδή βρέθηκαν άνθρωποι να πιστέψουν σε εμένα - όταν εγώ ακόμη δε μπορούσα να σταθώ από μόνη μου. Ναι είμαι γυναίκα. Όταν με ενημέρωσαν για την οροθετικότητά μου, ενστικτωδώς προσπάθησα να δώσω τέλος στη ζωή μου πηδώντας από μπαλκόνι νοσοκομείου. Με τράβηξε πίσω ένας καλός γιατρός, ένας καλός άνθρωπος που μου είπε πως μπορώ να έχω μια φυσιολογική ζωή και να μάθω να ζω με αυτό. Μου εξήγησε τα ιατρικά δεδομένα και μου έδωσε κουράγιο, φάρμακα και ελπίδα. Ελπίδα για νέα ζωή. Να είμαι καλά. Χρόνια πριν οι συνθήκες ήταν αυτές που με οδήγησαν κάποια στιγμή να βρεθώ στο δρόμο. Να κάνω χρήση. Μη με κρίνετε. Ακούστε. Επέζησα. Τα κατάφερα. Είμαι καθαρή 7 χρόνια σχεδόν. Απόφοιτη του ΚΕΘΕΑ. Είμαι περήφανη που δε τα παράτησα, ούτε κύλησα. Ζω πλέον μια κανονική, όπως θα έλεγε ο καθένας μας, ζωή. Έχω το σπίτι μου. Είμαι νομοταγής πολίτης, πληρώνω τους φόρους μου, εργάζομαι, και έχω τον άνδρα μου να με στηρίζει ψυχικά κάθε μέρα. Η αγάπη και η θαλπωρή των δυο μας είναι αυτό που μου δίνει χαρά για ζωή. Αυτό που επιθυμούμε απερίφραστα κι οι δυο μας είναι να γίνουμε γονείς.

Ευχαριστώ που επί της θητείας σας έχετε δείξει την ευαισθησία να προχωρήσετε το θέμα των υιοθεσιών και με τις πρόσφατες μεταρρυθμίσεις του νόμου εξωσωματικής να μπορούμε κι εμείς που ζούμε με HIV να κάνουμε παιδιάκι. Να έχουμε τη δική μας οικογένεια. Να ζούμε όπως πρέπει, με αξιοπρέπεια. Παρόλο που οι νόμοι περνάνε, η κοινωνία δεν έχει προχωρήσει. Υπάρχουν εμπόδια πολλά. Πώς μπορώ να γίνω μαμά όταν δεν υπάρχει μονάδα που να με δέχεται λόγω οροθετικότητας; Γνωρίζω πως θα γίνει νέα μονάδα για εμάς, στο Αττικόν, όπως ανακοινώνεται στον Ν. 49582022, αλλά γιατί δεν έχει γίνει ήδη τόσα χρόνια; Πόσο θα πρέπει να περιμένουμε; Υπάρχει ήδη ο ΦΕΚ Β 170/2008 που κανείς δεν εφάρμοσε στις Μονάδες Εξωσωματικής. Ακόμη και με δανεικό γενετικό υλικό να ήθελα να προσπαθήσω, δε με δέχονται! Όταν χρειάστηκε όμως να υποβληθώ άμεσα σε γυναικολογική χειρουργική επέμβαση, κατέφυγα αναγκαστικά σε ιδιωτική κλινική και εκεί με υπερχρέωσαν· και ξέχασαν την οροθετικότητά μου; Γιατί η διάκριση ανάμεσα στο δημόσιο και το ιδιωτικό; Γιατί οι άλλες γυναίκες μπορούν να κάνουν εξωσωματική κι εγώ δε μπορώ; Γιατί γίνεται κοινωνική διάκριση; Γιατί αυτή η διάκριση ωαρίων και σπέρματος; Είμαι υγιής, με μη-ανιχνεύσιμο ιϊκό φορτίο, υψηλά CD4 και λαμβάνω αγωγή συμβατή για αναπαραγωγή καθ' υπόδειξη του γιατρού μου. Ο λοιμωξιολόγος μου, μου λέει πως μπορώ να προχωρήσω να κάνω παιδί. Ο γυναικολόγος μου το ίδιο. Όμως χρειάζομαι υποβοήθηση. Είμαι 42 ετών.

Θέλω να ακούσετε με προσοχή αυτά που σας καταθέτω με αυτήν μου την επιστολή. Σας μιλώ μέσα από την καρδιά μου, βοηθήστε να σταματήσει αυτός ο κοινωνικός αποκλεισμός, φροντίστε να έχουν γνώσεις όλοι οι άνθρωποι για την HIV και να έχουμε προσωπικό στα νοσοκομεία ή/και στη

νέα μονάδα εφάμιλλα με τη νόσο μας. Άλλοι ζουν με καρκίνο, άλλοι με διαβήτη κι εμείς με HIV. Είμαστε όλοι ίσοι.

Φοβάμαι τις συνέπειες που θα υπάρξουν στην οικογένειά μου, στο σύζυγό μου, στη δουλειά μου με τον εργοδότη μου και τους συναδέλφους μου. Για αυτό σήμερα δε μπορώ να είμαι εκεί και να έχω την τιμή να σας συναντήσω από κοντά, ως πρωθυπουργό της Ελλάδας, για να σας πω όλα αυτά γιατί φοβάμαι. Με τρομάζουν τα θλιβερά ποσοστά από έρευνες που δείχνουν κοινωνικό αποκλεισμό. Δεσμεύεστε να κάνετε κοινωνική αλλαγή; Πείτε μας πως. Και κάντε το πράξη.

Σας ευχαριστώ.